

ПЪЖТЕКА

СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

ГОДИНА
IV
ГОДИШЕНЪ АБОНАМЕНТЪ . 60 ЛВ.
ЗА ПОЛОВИНЪ ГОДИНА . 30 ЛВ.
ЗА ЧУЖБИНА 80 ЛВ.
ОТДѢЛЕНЪ БРОЙ 2 ЛВ.

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерството на Народното Просвѣщение съ № 19263 отъ 16 юний 1933 г.
РЕДАКТОРЪ: ПЕТКО СТОЯНОВЪ

РЕДАКЦИЯ И АДМИНИСТРАЦИЯ
ЦАРИЦА ИОАННА № 18
Пощ. чекова смѣтка № 1328

БРОЙ
5

ЧУДНИТѢ ПРИКЛЮЧЕНИЯ на Абулфауарисъ

Наричамъ се Абулфауарисъ и баща ми е стопанинъ на корабъ въ Басра. Още отъ малкъ азъ пътувахъ по Индийското море и познавахъ частъ отъ островитѣ въ него. Баща ми спечели богатство, вложи го въ търговия и за по-малко отъ десетъ години стана единъ отъ най-богатитѣ търговци на Басра.

Единъ день ми каза:
— Сине мой, имамъ да уреждамъ важни смѣтки въ Серендибъ съ моя приятель Хабибъ. Възлагамъ ти грижата за тѣхъ.

При все, че ми бѣше мжно да се раздѣля съ баща си, приехъ тази поръчка съ радостъ. Следъ щастливо пътуване пристигнахъ на островъ Серендибъ. Безъ мжка намѣрихъ жилището на богатия и известенъ на всички търговецъ Хабибъ. Той ме прие сърдечно и ме покани да му гостувамъ.

Уреждането на смѣтките трая нѣколко дни и презъ свободното си време азъ разглеждахъ града и изучихъ законитѣ, нравитѣ и управлението му.

Въ навечерието на заминаването ми, срещнахъ на улицата една богато облѣчена жена, следъ която вървѣше робиня съ покупки въ ржцетъ си. Гжсто було закриваше лицето на жената, но вида ѝ бѣше величественъ. Азъ я изгледахъ възхитенъ и извихахъ:

— О! Каква хубавица!
Тя отмина, безъ да каже нѣщо. Азъ още стоехъ на сжщото мѣсто замисленъ, когато единъ нейнитѣ роби дойде при мене и ме покани отъ името на господарката си да го последвамъ. Презъ тѣсни, криви улочки той ме заведе въ голѣмъ, разкошенъ палатъ. Тамъ, всрѣдъ млади, хубави жени, седѣше хубавицата, облѣчена богато, украсена съ скъпоценности.

— Млади момко, — ми каза тя, — азъ съмъ Канзада, дъщеря на великия везиръ на Серендибския царъ. Баща ми умрѣ и азъ мога свободно да разполагамъ съ сждбата си. Знатни велможи искатъ ржката ми, но азъ ще се омжа за тебе, ако ми се заклънешъ въ вѣчна вѣрностъ.

Тия думи ме смутиха, защото тя принадлежеше къмъ сектата на Габритѣ, а азъ бѣхъ мохамеданинъ. Азъ поблѣднѣхъ, изчервихъ се и съ наведени очи пошегнахъ:

— Уви! Между насъ има непреодолима прѣчка — вѣрата ми. Азъ мога да се ожена само за мохамеданка.

— Азъ сжщо държа за моята вѣра и за нищо на свѣта не бихъ свързала сждбата си съ мохамеданинъ. Мислѣхъ, че ти ще се отречешъ отъ твоята вѣра и ще прегърнешъ моята, но ти, неблагопарнико, отказвашъ да сторишъ това. Не се явявай вече предъ

очитѣ ми. Чакай заповѣдитѣ ми. Скоро ще узнаешъ моето решение.

Прекарахъ нѣколко дни въ непоносима неизвестностъ, по-мжчителна отъ известно нещастие.

Една сутринъ нѣколко роби на Канзада ме взеха, ваведоха ме на пристанището и ме качиха на единъ корабъ, който веднага тръгна.

Като излѣзохъ на открито море, капитанътъ на кораба ми събѣщи, че той е отъ царството Голконда и че Канзада ме бѣше дала нему да му бжда робъ, съ условие никога да не ме пусне да се завърна въ Басра. Такова бѣше отмжпението на Канзада. Стана ми мжно, че никога вече не ще

видя баща си и родината си, но нѣмаше какво да сторя — започнахъ да служа вѣрно на господаря си, който се наричаше Дехаушъ.

Заобиколихме острова Серендибъ и тѣмко щѣхме да влѣземъ въ Бенгалския заливъ, изви се буря, която отвлѣче кораба ни отъ опредѣления пжтъ. Бѣхме вече близо до Яфа, когато забелязахме срѣдъ вълнитѣ човѣкъ, плуващъ на една дѣска, който викаше за помощъ. Отвързахме спасителната лодка и го прибрахме на борда. Похвално милосърдие, което скжпо заплатихме!

Този човѣкъ бѣше около четиридесетъ годишенъ, съ исполински

рѣстъ. Главата му бѣше голѣма, коситѣ му кжси и гжсти, очитѣ като на тигъръ, носътъ сплѣсканъ. Въ устата му, цепната чакъ до ушитѣ свѣтѣха дълги и остри зѣби. Ржцетѣ му бѣха грамадни, ноктитѣ му бѣха превити като куки.

Той каза на Дехаушъ:

— Господарю, ти ми спаси живота, безъ тебъ щѣхъ да загина, не отъ удавяне — мога да стоя съ години въ водата! — но отъ гладъ. Дайте ми да ямъ, безъ да избирате много — азъ ямъ всичко.

Сложиха му на два пжти храна по за шесть души и той я унищожи.

После грубо заповѣда да му донесатъ още. Единъ отъ робитѣ се опита да му възрази, но той го раздра съ остритѣ си нокти. Тогава петдесетъ души се нахвърлиха съ саби върху него, но кожата му бѣше по-твърда отъ диамантъ. Той сграби единъ отъ нападателитѣ си и предъ очитѣ ни го разкжса на парчета.

— Така ще сторя съ всѣки, който се опита да ми се противи, — каза великанътъ. — Азъ съмъ укротилъ по-непокорни отъ васъ.

Ние се завайкахме за нещастieto си. Изведнажъ небето надъ главитѣ ни се затъмни. Помислихме, че буря ще се извие, но се лъжехме. Това, което взехме за облакъ, бѣше огроменъ орелъ. Той се спусна надъ кувертата и грабна врага ни, който не успѣ да се опомни.

Така се отървахме отъ чудовището и продължихме пжтя си. Следъ едномесечно плуване пристигнахме въ царството Голконда. Всички посрещнаха сърдечно капитана, а жена му и дъщеря му го прегръщаха до насита. Той ме представи на тѣхъ като свой най-добъръ робъ и ги помоли да бждатъ добри съ мене. Най-после приятелството ни стана толкова голѣмо, че единъ день ми каза:

— Абулфауарисъ, ти си забелязалъ, че те отличавамъ отъ другитѣ роби. За да ти докажа обичта си, връщамъ ти свободата и ти давамъ доста голѣма сума пари, за да се върнешъ въ Басра.

Азъ останахъ въ Суратъ да чакамъ корабъ, съ който да замина.

Единъ день, като се разхождахъ въ една градина, срещнахъ доста възрастенъ човѣкъ, който ме заприказва много любезно. Отвърнахъ му съ сжщото, той се зарадва и ме покани да отида у него.

— Старъ и богатъ съмъ, — ми каза той, — и нѣмамъ деца. Наклоненъ съмъ да те избира за наследникъ.

Като каза това, той ме прегърна, като че наистина бѣхъ неговъ синъ.

Тая голѣма и внезапна обичъ ми се стори подозрителна, но пакъ го последвахъ въ къщата му, която бѣше доста хубава.

Той ме накара най-напредъ да се окжпя и като седнахме предъ богато сложената трапеза, каза ми таинствено, съ тихъ гласъ:

— Ще ти повѣря нѣщо, за да повѣрвашъ, че те обичамъ. Следъ две седмици трѣбва да замина за единъ островъ, кждето ходя всѣка година. Ще те взема съ себе си. Островътъ е пустъ, защото е пълненъ съ тигри. Тамъ има повече отъ двеста кладенци, отъ които се вадятъ необикновено едри бисери. Само азъ зная това. Ще слеземъ на острова нощно време, съ запалени факли. Тигритѣ се плашатъ отъ огъня и бѣгатъ. Ще извадимъ много бисери, ще ги продадемъ въ Суратъ и ти ще наследишъ богатството ми, когато умра.

Ние отидохме на острова и скоро намѣрихме единъ отъ най-дълбокиятъ кладенци.

— Слѣзъ въ този кладенецъ, сине мой, — ми каза старецътъ. — Сигуренъ съмъ, че въ него има хубави бисери.

Азъ се спуснахъ вътре съ помощта на въже, единиятъ край на което държеше старецътъ. Напълнихъ нѣколко пжти чантата на стареца съ бисери.

Като събра толкова бисери, колкото можеше да носи, той издърпа въжеето и ми каза съ смѣхъ:

— Сбогомъ, млади момко, благодаря ти за услугата.

Разбрахъ късно капана, въ който попаднахъ и извикахъ:

— О, старче, извади ме отъ тукъ, моля ти се. . .

Но жестокиятъ старецъ си отиде и ме остави да оплаквамъ сждбата си.

(Продължава на 3 стр.)

Джимъ
Джунглата
отъ
Александъръ
Раймонъ

Опитвайки се да улови черната пантера, Джимъ остана безъ оръжие и ще загине отъ ноктитѣ ѝ. Но нейниятъ господаръ, младиятъ Зибъ се спуска и заповѣда на пантерата Нита, да остави жертвата си.

